

Arrest

nr. 51 344 van 19 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 oktober 2010.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Sri Lanka, meerbepaald uit de regio Colombo.

U bent een Tamil en Hindoe.

U verklaarde dat u en uw schoonfamilie een restaurant/hotel uitbaatte in Colombo.

In 2010 zou in uw hotel een Tamil koppel hebben verbleven. Deze personen werden gearresteerd op 1 april 2010. Ze bleken banden te hebben met de LTTE.

Daarop zou u op 2 april 2010 ook zijn opgepakt door het Sri Lankaanse leger. Na betaling van smeergeld en het handtekenen van twee blanco documenten die het nummer van uw identiteitskaart bevatten, werd u door het leger doorgegeven aan de politie. De politie bracht u voor de rechtbank, met tussenkomst van een advocaat. U werd vrijgesproken door de rechtbank.

Echter, uit vrees opnieuw te worden gearresteerd, besloot u Sri Lanka te verlaten. Uw familie reisde naar Jaffna waar uw vader een landbouwbedrijf was begonnen.

Via een smokkelaar vertrok u op 2 juli 2010 uit Sri Lanka. U reisde via Abu Dabi, gebruik makende van uw eigen paspoort dat u verkreeg in 2006. Nadien reisde u, met een vals paspoort, naar Ethiopië en via Congo naar België waar u op 15 september 2010 asiel aanvroeg.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u geboorteaktes neer van u en uw familie, evenals een identiteitskaart, een kopie van een registratiedocument van Colombo, een kopie van een nota van de politie, een kaartje van het hotel van uw schoonvader, een schoolattest en kopieën van enkele foto's."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Sri Lanka diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. Evenmin maakt u aannemelijk dat u, bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka, alsnog zulk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Vooreerst stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u weliswaar verschillende documenten ter staving van uw identiteit en woonplaats kon voorleggen, maar dat u geen enkel document ter staving van uw relaas voorlegde (zie gehoorverslag CGVS p.10-12).

Dit ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag aangezien u zelf verklaarde dat u kopieën van de stukken van uw vrijlating kon verkrijgen via uw advocaat. U werd immers door een rechtbank vrijgesproken. Op 5 mei 2010 kwam u vrij nadat u onschuldig werd verklaard door de rechtbank, met tussenkomst van een advocaat. U zou de stukken een week later hebben kunnen afhalen bij de advocaat.

Als reden van het niet afhalen, stelde u eerst dat u bang was de politie daarover te contacteren. Daarna gaf u aan dat de advocaat (veel) geld zou vragen voor de stukken.

Geen van beiden zijn echter afdoende verklaringen, des te meer gezien het grote bedrag dat u wel kon neerleggen om vanuit Sri Lanka naar België te komen.

U legde verder ook geen enkel bewijs voor van de registratie van het koppel uit Jaffna, noch van de arrestatie van dat koppel. Hoe dan ook, het CGVS kan redelijkerwijze verwachten dat u van zulk een gebeurtenis of zaak toch minstens enige stukken ter staving kan voorleggen.

Het niet voorleggen van die stukken, zonder afdoende verklaring daarvoor, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas. Het CGVS merkt daar ten slotte bij op dat u na uw vrijlating op 5 mei 2010 nog tot 2 juli 2010 in Sri Lanka verbleef, hetgeen u toch in de mogelijkheid moet hebben gesteld om documenten te verzamelen. Vanuit België onderhoudt u contacten met uw familie in Sri Lanka en ook via die weg hebt u geen stukken ter staving van uw relaas aan het dossier toegevoegd.

Verder stelt het CGVS vast dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde.

Zo verklaarde u eerst met een **vals paspoort** uit Sri Lanka te zijn vertrokken (zie gehoorverslag CGVS p.6 en 7). Pas na confrontatie met voorafgaande tegenstrijdige verklaringen ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), gaf u aan dat u wél met uw **eigen paspoort** vertrok uit Sri Lanka (zie gehoorverslag CGVS 8 en verslag DVZ vraag 34). U gaf dan aan dat u met uw eigen paspoort vanuit Sri Lanka naar Abu Dabi reisde.

Door het verzwijgen van dergelijke pertinente gegevens wordt de oprechtheid van uw asielaanvraag en uw algehele geloofwaardigheid op ernstige wijze ondermijnd.

Het vermoeden bestaat dat u wilde verhullen dat u met uw eigen paspoort Sri Lanka verliet. Immers is het, gezien uw problemen en de door u beweerde ernst daarvan, weinig aannemelijk dat u het risico nam om Sri Lanka te verlaten, daarbij gebruik makende van uw eigen paspoort, indien u werkelijk problemen vreesde met de Sri Lankaanse overheid.

Deze vaststelling wordt bevestigd door uw verklaring dat u na uw vrijlating op 5 mei 2010 nog op uw adres bleef wonen tot aan uw vertrek op 2 juli 2010 (zie gehoorverslag CGVS p.2). Aldus bleef u na uw vrijlating bijna twee maanden op hetzelfde adres wonen en kan in geen geval gesproken worden van een gegronde vrees voor vervolging zoals beschreven in de Vluchtelingenconventie.

Daarbij merkt het CGVS nog op dat u geen documenten van uw reis naar België kon voorleggen, noch uw vals paspoort, noch uw eigen paspoort. Aldus kan het CGVS nergens uit opmaken wanneer u effectief Sri Lanka verliet.

Bovendien kende u de gegevens van het valse blauwe paspoort niet, evenmin kende u iets van het visum (zie gehoorverslag CGVS p.9). Het is, gezien de huidige strenge en individuele controles op de internationale luchthavens, weinig geloofwaardig dat u vanuit Abu Dabi, via twee Afrikaanse landen naar België zou zijn gereisd met een paspoort waarvan u dermate weinig gegevens kent. Bovendien verklaarde u kopieën van uw identiteitskaart, uw geboorteakte en uw schoolattest in uw handbagage te

hebben gedragen, hetgeen verder de geloofwaardigheid ondermijnt van uw verklaring met een vals paspoort te hebben gereisd.

U legde wel verschillende documenten neer ter staving van uw identiteit en woonplaats waaraan het CGVS niet twijfelt.

Ten slotte merkt het CGVS nog op dat uw ouders in Puttalam wonen en uw schoonouders, samen met uw vrouw en kinderen, in Jaffna (zie gehoorverslag CGVS p.3).

Het staat u vrij om zich in één van beide plaatsen te vestigen indien u zich eventueel toch onveilig zou achten in Colombo. Dat u vreest in Jaffna te moeten gaan werken voor het Sri Lankaanse leger als tolk, wegens uw kennis van het Singala, is een verklaring die u niet staft met enige concrete uitleg en geeft niet weer waarom die vrees onder de Vluchtelingenconventie zou vallen.

Wat er ook van zij, uit de richtlijnen van het UNHCR "UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka" (dd.5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op "LTTE". De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd en er wordt werk gemaakt om het hoge aantal "IDP's" die zich in de vluchtelingenkampen bevinden te hervestigen, terwijl personen die verdacht zijn van banden met "LTTE" in 'High Security Camps' blijven. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van een Tamil afkomstig uit Colombo niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming.

Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de kandidaat-vluchteling aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot een van de door het "UNHCR" opgesomde risicoprofielen behoort. Personen die verdacht worden van banden met "LTTE" kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de kandidaat-vluchteling daadwerkelijk banden heeft met "LTTE" en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming.

Zoals hierboven reeds werd uiteengezet heeft u echter op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van uw voorgehouden profiel van verdachte van betrokkenheid bij de LTTE.

Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

Waar het verzoekschrift eveneens een beroep tot schorsing van tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing instelt (zie p. 1), wijst de Raad erop dat de Raad krachtens artikel 39/2 van de voormelde wet van 15 december 1980, de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen of vernietigen.

Dit artikel, noch enige andere bepaling geeft aan de Raad de bevoegdheid om deze beslissing te schorsen.

Bovendien merkt de Raad op dat overeenkomstig artikel 39/70 van de voormelde wet van 15 december 1980, het indienen van een beroep tegen de bestreden beslissing de uitvoering ervan opschort.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 2 november 2010 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en van de artikelen 2 en 3 EVRM.

Hij laat gelden dat hij duidelijk te kennen heeft gegeven dat de Sri Lankaanse autoriteiten hem bedreigen omdat in zijn hotel Tamiltijgers hebben verbleven en verklaart dat hij zijn verhaal "zo veel als mogelijk met documenten heeft proberen te staven". Hij vervolgt "Waarom de beslissing hier geen melding van maakt, is dan ook een raadsel voor verzoeker" (zie het verzoekschrift, p. 3).

Ook duidt verzoeker het de commissaris-generaal ten kwade deze laatste gebruik heeft gemaakt van een stijlclausule en dat hij zijn beslissing niet afdoende gemotiveerd heeft.

Verder stelt verzoeker dat de FOD Buitenlandse Zaken de veiligheidssituatie in Sri Lanka "recent" nog heeft beschreven als kritiek gelet op de nasleep van het gewapende conflict tussen het Sri Lankaanse leger en de Tamiltijgers en stelt dat de Sri Lankaanse overheid systematisch jacht maakt op mensen, zoals hij zelf, die direct of indirect betrokken waren bij de gewapende strijd.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te schorsen, minstens te vernietigen.

3.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. Aangaande de aangevoerde schending van artikel 2 en 3 EVRM, wijst de Raad erop dat deze artikelen inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, §2, a en b van de voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad verwijst naar zijn argumentatie sub 3.5.

3.4. Voorts benadrukt de Raad dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

Verzoekers bewering dat de commissaris-generaal zich beperkt heeft tot een stijlclausule en zijn beslissing niet afdoende gemotiveerd heeft, is gelet op wat sub 1.2. uiteengezet is, onjuist. Zo leest de Raad in de bestreden beslissing dat verzoeker geen enkel document ter staving van zijn relaas kon voorleggen, dat er tegenstrijdige verklaringen werden vastgesteld betreffende zijn paspoort, dat verzoeker geen documenten van zijn reis naar België kon voorleggen, dat hij over een intern

vluchtalternatief beschikt en dat de situatie sinds de overwinning van het Sri Lankaanse leger op LTTE gevoelig verbeterd is.

De commissaris-generaal heeft aldus omstandig uiteengezet waarom van verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd.

De stelling van verzoeker in het verzoekschrift dat, ofschoon hij op het Commissariaat-generaal *“duidelijk te kennen heeft gegeven dat de Sri Lankaanse autoriteiten hem bedreigen met zijn leven en of folteringen aangezien in zijn hotel Tamiltijgers hebben verbleven”* en dat *“hij zijn verhaal zo veel als mogelijk met documenten heeft proberen te staven”*, de bestreden beslissing hier geen melding van maakt, *“voor hem dan ook een raadsel is”* (zie het verzoekschrift, p. 3), snijdt geen hout.

De Raad leest dienaangaande in de bestreden beslissing:

“Vooreerst stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u weliswaar verschillende documenten ter staving van uw identiteit en woonplaats kon voorleggen, maar dat u geen enkel document ter staving van uw relaas voorlegde (zie gehoorverslag CGVS p.10-12).

Dit ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag aangezien u zelf verklaarde dat u kopieën van de stukken van uw vrijlating kon verkrijgen via uw advocaat. U werd immers door een rechtbank vrijgesproken. Op 5 mei 2010 kwam u vrij nadat u onschuldig werd verklaard door de rechtbank, met tussenkomst van een advocaat. U zou de stukken een week later hebben kunnen afhalen bij de advocaat.

Als reden van het niet afhalen, stelde u eerst dat u bang was de politie daarover te contacteren. Daarna gaf u aan dat de advocaat (veel) geld zou vragen voor de stukken.

Geen van beiden zijn echter afdoende verklaringen, des te meer gezien het grote bedrag dat u wel kon neerleggen om vanuit Sri Lanka naar België te komen.

U legde verder ook geen enkel bewijs voor van de registratie van het koppel uit Jaffna, noch van de arrestatie van dat koppel. Hoe dan ook, het CGVS kan redelijkerwijze verwachten dat u van zulk een gebeurtenis of zaak toch minstens enige stukken ter staving kan voorleggen.

Het niet voorleggen van die stukken, zonder afdoende verklaring daarvoor, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas. Het CGVS merkt daar ten slotte bij op dat u na uw vrijlating op 5 mei 2010 nog tot 2 juli 2010 in Sri Lanka verbleef, hetgeen u toch in de mogelijkheid moet hebben gesteld om documenten te verzamelen. Vanuit België onderhoudt u contacten met uw familie in Sri Lanka en ook via die weg hebt u geen stukken ter staving van uw relaas aan het dossier toegevoegd.”

Het niet voorleggen van stavingstukken, zonder hiervoor een afdoende verklaring te geven, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielaanvraag.

De enkele stukken die verzoeker heeft aangebracht, hebben louter betrekking op zijn identiteit en woonplaats, dewelke in de bestreden beslissing niet in twijfel worden getrokken, zodat deze documenten geen afbreuk doen aan de in bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen antwoord biedt op de overige motieven van de bestreden beslissing waardoor deze dan ook staande blijven. De Raad verwijst naar deze motieven sub 1.2. en schaart er zich achter.

Gelet op wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen. Er is derhalve geen reden om zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

Aan verzoekers asielaanvraag kan geen geloof worden gehecht.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

3.5. In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op de feiten die hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielaanvraag, wordt herhaald dat dit relaas ongeloofwaardig is. Een ongeloofwaardig relaas kan evenmin als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de voormelde wet.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepaling.

Het louter verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst zoals “recent beschreven door de FOD Buitenlandse Zaken” volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming; dit moet in concreto worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van voormelde wet van 15 december 1980.
De subsidiaire bescherming voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BONTE